

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Vui Xuân 2 & 3
Montreal 1-1-1990

Vui Xuân 2&3

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Montreal,
Canada, ngày 01- 01- 1990)

Montréal, 1-1-1990

Người cha nuôi một người con, từ nhỏ đến lớn! Bây giờ lớn nó hành động riêng một mình nó, không cần biết cha nó. Cha nó có buồn không? Nếu cha nó buồn là cha nó còn thấp hơn nó! Mà cha nó phải vui, mà thấy sự phát triển của nó và thấy bài học của nó sắp đến và nó sẽ dìm lại mặt nó và nó hiểu nó hơn. Người đó mới đúng là một người nghiêm phụ, người cha đàng hoàng, người cha quán thông, người cha hiểu biết, người cha tận độ con!

Còn người cha mà gay gắt với người con, mượn một hành động tự do phát triển của nó, thì người cha đó lạc

hậu không có bao giờ phát triển theo cái chiều hướng siêu văn minh ở tương lai được!

Cho nên các bạn cho tôi là ba phải, nhưng mà các bạn rồi đây các bạn tu rồi các bạn thấy rằng, ông Trời còn bốn phải nữa. Cọng cỏ cũng sống được mà, vi trùng cũng sống được mà, con heo cũng sống được mà, con người cũng sống được, ông tiên cũng sống được. Nếu mà ông Thượng đế thiếu tình yêu đó thì làm sao phát triển được? Tình yêu của tất cả mọi giới, không phải riêng cho một nhóm người nịnh bợ mà thôi! Cho tất cả! Cho nên các bạn phải nhìn lại các bạn, dòm lại các bạn, thấy các bạn từ mọi trạng thái mà có, không phải một trạng thái tạo thành. Nếu các bạn không chịu hòa tan với mọi trạng thái, thì tâm linh của các bạn cũng không có bao giờ phát triển được!

Tại sao Vô Vi đề nghị các bạn hít cả nguyên khí của càn khôn vũ trụ để làm gì? Chỉ có nguyên khí của càn khôn vũ trụ mới quán xuyên thông suốt trong mười hai kinh mạch cơ tạng của các bạn. Khi các bạn làm cho thông suốt rồi, thì các bạn có một thân xác nhẹ nhõm tại thế gian. Tôi người ở thế gian nhưng không phải ở thế gian, nó thanh nhẹ! Thanh nhẹ mới không mê không chấp, không giận không hờn, không buồn không tủi. Đó nó mới đem lại một nền tảng tin yêu, vui vẻ, và thấy các nơi các giới đều thể hiện tình thương rõ ràng.

Nhìn cây bông trước mắt bạn, ngộ nghĩnh xinh đẹp, ai làm ra, do đâu mà có? Nó qua những sự điều luyện nhồi quả, kích động và phản động, từ cái hạt giống biến thành một cái cây, rồi biến thành cái hoa, rồi có màu sắc tươi đẹp, dâng cho bạn, được tận hưởng sự thanh nhẹ đó. Vậy chớ ai đó bạn? Chỗ nào cũng có Chúa,

chỗ nào cũng có Trời, chỗ nào cũng có Phật! Qua cơn điều luyện mới thành hình, qua cơn điều luyện mới có phần thanh nhẹ đó, mà thanh nhẹ đó là trường tồn bất diệt!

Màu nào sắc nấy rõ rệt, không có ai lẫn lộn được! Mỗi thứ đều có mỗi cái duyên của nó hết. Từ cọng cỏ trước nhà các bạn, cũng có cái duyên lành, cái căn nhà hình thành do trí khôn của loài người, cũng tạo ra một cái duyên cho bạn thích hợp, bạn mua nó, bạn sắm, ở, sống chung với nó được. Nhưng mà ngược lại tâm thức của các bạn còn buồn khổ, bệnh hoạn, bực bội, ăn không ngon ngủ không yên. Ở trong nhà thiết tốt mà ăn không ngon ngủ không yên! Tại sao? Lo hết tiền! Hết tiền mà quên, không biết mình là tham! Người tham nó mới sợ nghèo! Có phải vậy không bạn? Tham nó mới sợ nghèo! Cho nên ông Phật ổng nói trước, tham! Cái

tham trước! Mà tham không được nó mới sân si, hỉ nộ ái ô dục! Cũng bắt từ cái tham mà ra!

Ta tu ta trở về quân bình thanh nhẹ, ta mới thấy rõ cái luật nhân quyền của Thượng Đế đã ban, màu nào sắc nấy rõ ràng, không có lộn xộn được! Đó là nhân quyền đó bạn! Nhân quyền của vũ trụ đó bạn! Và nó cả linh quyền nữa! Nó phát triển tới vô cùng, triền miên, triền miên xây dựng, tốt đẹp trật tự! Ngay trong rừng hoang nữa, các bạn thấy có ai săn sóc không? Vẫn có trật tự! Mà tại sao các bạn còn cố chấp? Các bạn làm cho cái rừng các bạn nó ô tạp, nó không ổn định!

Lấy cái gì chứng minh, hồi nào giờ các bạn sanh ra đâu có hút thuốc! Bây giờ lớn lên các bạn hút thuốc, làm nó ô nhiễm nội tạng! Hồi nhỏ lớn đâu có uống rượu, bây giờ lại cho ngũ tạng uống rượu say mê, ô nhiễm

ngũ tạng. Hồi sanh ra đâu có biết ăn thịt, bây giờ nhai ngón mà không biết thịt là gì? Không biết cái hạnh của miếng thịt là gì, không biết hạnh cái cọng rau là gì, ăn mà không biết! Là người thiếu trí! Người thiếu trí, không chịu xét! Ăn mà không hiểu cái hạnh hi sinh của cọng cỏ, của cọng rau, của miếng thịt, của con cá! Nó muốn để cái gì? Nó muốn tiến tới con người thanh nhẹ. Nó muốn có một sự hòa đồng thanh nhẹ sống chung hòa bình. Mà người là chủ của cái tiểu thiên địa này cũng như là chủ của một quốc gia mà không ổn định, biến cái xá vệ quốc này thành ra một chỗ ô tạp tranh chấp. Nghe cái gì vô trong óc là thanh lọc ra sự tranh chấp, bóp méo sự thật, tạo ngu cho chính mình, tạo loạn cho nội tâm!

Đó, xứ sở không yên! Tiểu thiên địa này không thông thì xứ sở không yên. Cái quốc gia do ai? Do con người tạo mà con người không yên thì cái quốc gia đó loạn

rồi! Cứ xưng danh ông này ông kia ông nọ nhưng mà
rốt cuộc loạn là loạn không có được! Không chịu sửa
mình. Không biết rõ cái mầm mống thương yêu là cái
gì, xây dựng là cái gì! Nói càng nói bừa, rốt cuộc rồi
loạn!

Nhìn vào cơ tạng các bạn loạn, nhìn vào gia cang các
bạn loạn, do ai? Do người chủ trương sai! Thấy chưa?
Cho nên mọi người phải ý thức sửa mình tu tiến mới
được! Thấy rõ cái luật nhân quả thì mình mới an nhiên
tự tại được! Làm sai phải gạt hái sai, phải chấp nhận
sai và sửa sai mới tiến. Nếu không có chấp nhận mình
sai và sửa sai thì không bao giờ tiến! Muốn ở trên đầu
trên cổ người ta không được! Mình hạ mình xuống
học hỏi, mình mới ý thức được cái phần hồn là vô
cùng. Các bạn học tới bây giờ một trăm tuổi cũng còn
nhiều chuyện học, không có hết đâu! Đừng có nói tôi
già rồi tôi không cần học! Thiếu một chút là nó mất

quân bình! Giờ phút khắc nào cũng phải học, tâm lẫn thân, tâm linh còn quan trọng lắm! Học tới vô cùng thì nó mới khai triển tới vô cùng, mới xứng là câu: Hồn bất diệt! như kinh thánh đã nói! Hồn con người là bất diệt, mà không biết tu sửa và không chịu học hỏi và tự cao tự đại thì không bao giờ tiến tới được!

Có tu có sửa mới ảnh hưởng được người khác! Không tu không sửa không ảnh hưởng được người khác. Nhiều bạn sống theo khoa học. Tu rồi mới thấy rõ, tôi đã giết bao nhiêu con chuột, để thí nghiệm, mổ tim mổ gan. Ngày hôm nay tôi tu thanh tịnh rồi tôi thấy đau lòng vô cùng. Nếu tôi tiến hóa tới con thú, con chuột, mà bị như vậy, tôi nghĩ sao? Đau khổ vô cùng. Và những viên thuốc ở thế gian này, trị được ai, giúp được ai? Xã hội đua đòi, chạy theo, chỉ giúp được một chút xíu đó thôi. Nhưng mà sanh bao nhiêu ngày, sống bao nhiêu ngày, giờ nào chết, thì giờ

đó phải đi! Cõi tạm!

Càng tu càng hiểu càng ý thức! Càng tu càng hiểu càng ý thức thì lúc đó cái tâm từ bi nó phát hiện ra, mới cầu nguyện để cứu độ cho tất cả chúng sanh, mới thực hành cho kỳ được tâm lành tánh tốt, thể hiện từ quang, tưởng niệm những cái vong linh phát triển, để cho nó cơ hội tiến hóa tốt đẹp hơn!

Hướng về khoa học thì hướng về cái tâm nghe được, thấy được, ngửi được, sờ được, ngó được! Không hiểu về cái phần tâm linh! Nếu hiểu về phần tâm linh! Những người khoa học mà tu thiền về tâm linh thì họ sẽ giúp ích cho nhân loại rất nhiều. Họ sẽ làm những chuyện cần thiết hơn thay vì làm những chuyện không cần thiết. Những chuyện không cần thiết là làm cho xã hội ô nhiễm. Mà làm cho cơ tạng con người cũng bị ô nhiễm luôn vì hóa

chất quá nhiều, nuôi dưỡng thực vật, tạo cho cơ tạng bất ổn. Còn những người tu Vô Vi nó được cái gì? Nó giải tỏa được cái phần trực ô thanh quang. Khi mà nó hít được nguyên khí của vũ trụ vô nó giải tỏa được, thì nó cũng đỡ được một phần lớn, sống trong cái xã hội vật chất này. Nhưng mà rốt cuộc những người tu Vô Vi phải trở về tự nhiên hơn, sống về tự nhiên hơn.

Khi nó thấy cái giá trị tạm bợ của vật chất và nó thấy cái giá trị đời đời bất diệt của tâm linh thì nó chọn một trong hai, nó sẽ đi một cách vẫn tất và tốt đẹp hơn.

Pháp Vô Vi là một kỹ thuật cho mọi người trở về với quân bình, Nó không phải là một cái tôn giáo, lệ thuộc bởi một đảng truyền pháp hay là lãnh đạo tinh thần nào! Không có vụ đó, chỉ lo lập lại quân bình tự thức, sống hợp thời, tùy nơi tùy lúc mà phát triển. Tôn giáo nào tự quy về tôn giáo đó. Tin Chúa phải hiểu nguyên

lý của Chúa, trật tự của Chúa, sự thanh cao cõi mở
dũng mãnh của Chúa, đại hùng đại lực đại từ bi của
Chúa! Thượng Đế cũng vậy, Phật cũng vậy, đều là khổ
hạnh mới thành Bồ Tát. Chứ không phải khi không
sung sướng mà thành Bồ Tát, đút tiền lo bạc mà thành
Bồ Tát, không có vụ đó.

Cho nên ở Đông Nam Á thường có chuyện cúng lạy,
rằm thánh bẩy là lo lót cho cô hồn, lo cúng giấy vàng
bạc nhang khói tùm lum hết, để tránh tai nạn, nhưng
mà kỳ thật họ chưa hiểu được chân lý. Nếu hiểu được
chân lý thì lo sửa tâm thân là chánh. Khi chúng ta tu
một môn phái nào, một tôn giáo nào, đức tin phải tuyệt
đối, rồi phải xây dựng tâm thân cho nó quân bình thì
chúng ta mới xứng đáng là con của một vị chúng ta
đã tin yêu. Cho nên Vô Vi không phải là một tôn giáo.
Cho nên nhiều người nói vô để tôi nắm cái tụi Vô Vi
này, tôi lãnh đạo nó, rồi xách động nó làm chánh trị,

cái đó là sai rồi. Vô Vi không bao giờ cho một người nào mà đè trên đầu nó được! Không có rủ ren nó làm cái chuyện phá hoại xã hội, giết người vô trách nhiệm! Không làm! Xây dựng cứu người, hi sinh thì nó chịu!

Cho nên nhiều người không hiểu, thấy Vô Vi phát triển các nơi, càng ngày người càng đông. Nhưng mà động tới nó thì nó lui về thanh tịnh, còn vui chơi với nó thì nó nói chuyện, mà động nó thì mạnh ai nấy tu, không có vụ lợi dụng! Đem chánh trị vô lợi dụng Vô Vi là miễn đi. Vô Vi là con người giải thoát, không đi theo những đường lối tối tăm, sát phạt lẫn nhau. Đường lối đó là đường lối lạc hậu, không phải tiến hóa của tâm linh, không tiến về siêu năng ở tương lai được, người Vô Vi phải đi về siêu năng ở tương lai! Một đường lối rất rõ rệt, xây dựng tâm thân, khai triển tới vô cùng.

Cho nên một năm đều có một năm tiến bộ khác nhau!

Một năm đều có một năm cảm thức khác nhau! Các bạn thấy rõ đường đi nước bước của tâm linh của các bạn! Năm đó mà đi!

Con đường ngắn gọn nhất là giải thoát! Trong giải thoát đó, cứu khổ biết là bao nhiêu! Mọi người đều nghĩ như vậy thì cứu khổ biết bao nhiêu cho cả càn khôn vũ trụ. Nếu các bạn cần làm một điều cho tất cả mọi điều tốt lành ở tương lai thì phải thực hành mà thôi! Tôi khuyên những bạn đọc sách, lý luận, lý thuyết và tâm thân không có thực hành, không đạt tới một kết quả gì nên cần cái mồm đi, lo niệm Phật, lo tu để sớm trở về với ngôi vị rõ rệt để ảnh hưởng chúng sanh!

Đã có đường lối trong tâm thức, đã có ngôi vị ở thiên đình, cũng quên về và đi lo cho sự tranh chấp bên ngoài, uổng cho một kiếp làm người! Cơ hội cuối cùng!

Người tu Vô Vi ngu đời ngoan đạo! Có tiền dám hi sinh tiền bạc cho người khác, dám in kinh sách cho người khác, nhưng mà về đạo của nó thì không bao giờ bị tắt nghẽn. Cho nên người đời nhìn vào tưởng là đám này là đám người làm chánh trị! Không phải! Đừng có hiểu lầm! Những người này từ trong cái mầm mống chánh trị mà ra và trở về với thực chất của chính họ, để tiến hóa mà thôi.

Không có nịnh bợ ai và chả có sợ ai, chỉ sợ mình ngu muội và không chịu tu mà thôi. Cho nên đường lối tu hành của Vô Vi là cần thu lượm thực chất của hành giả chứ không cần những cái lý thuyết u ơ nữa!

Thực hành để tâm thân được khỏe mạnh tráng kiện, phục vụ xã hội, đàng hoàng hơn xưa, thật thà hơn xưa, cởi mở hơn xưa, mới là con người Vô Vi. Không có ôm giai cấp, không có ôm địa vị mới thực sự hi sinh

được tánh hư tật xấu. Còn ôm địa vị là còn khổ! Tinh thần chung, xây dựng cho chung, là tốt!

Thế gian đã bao nhiêu năm điều luyện, kích động và phản động, tạo ra luật lệ đầy đủ cho thế gian là đầy đủ lắm rồi. Khỏi tự do có khỏi tự do, cộng sản có luật của cộng sản, đầy đủ hết rồi! Nhưng mà giải thoát chưa có làm được. Ngày hôm nay chúng tu để chi? Để được cơ hội giải thoát về phần hồn của chúng ta! Về phần hồn của chúng ta yên thì xác chúng ta sẽ yên! Mà phần hồn chúng ta bất ổn thì xác chúng ta sẽ động loạn.

Tới ngày hôm nay tất cả thế giới đang tìm điện năng của con người. Bây giờ các bạn nhìn lại các bạn thấy rõ các bạn có điện năng, có khối óc của các bạn, đang ngồi đó lằng lằng rút bộ đầu các bạn, đó là điện năng các bạn liên hệ với vũ trụ. Nếu không có liên hệ với

vũ trụ làm sao nó rút bộ đầu các bạn được! Mà khi bộ đầu các bạn rút, có gì hăm dọa các bạn được không? Bom nguyên tử cũng coi như không! Thấy sức mạnh của tâm linh là vô cùng!

Cho nên các bạn cố gắng thực hành trong trật tự, thanh tịnh, đời lẩn đạo. Đời thì mình làm sao cho nó đâu đó có theo luật lệ hiện hành, đâu đó cho đứng đắn, luân lý xã hội đầy đủ. Còn đạo phải làm sao thăng hoa tới điển giới thanh nhẹ, giải thoát!

Chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta đang bị giam trong cái ngũ hành sơn, trong cái khám tẩm tối thể xác này. Nhắm con mắt là không thấy gì hết, không thấy được hồn, không thấy được nội thức, không thấy được nội cảnh, không thấy được núi non trên bộ đầu mình là mình tẩm tối rồi.

Cho nên ngày hôm nay khám phá ra được nguyên lý

Nam Mô A Di Đà Phật! Thì tôi đã khám phá ra nguyên lý đó thì có thể mở khối óc của các bạn và các bạn thấy những cái cảnh núi non hùng vĩ trên khối óc của các bạn, cơ tạng của các bạn, sáng choang, không có thiếu những cái gì của vũ trụ có! Chỉ thiếu có cái công của các bạn, gia công công phu, gia công khai triển, gia công trở về thanh tịnh, thì các bạn tìm ra được sự sáng suốt đó. Cái hạt kim cương vô tận bất hoại đó là chính bạn chớ không ai hết! Nhắm mắt nhìn được một hột sáng phóng ra đó là hồn của bạn, thực chất của bạn là vô cùng. Thì lúc đó các bạn đứng vô trường hợp nào cũng khai triển hợp thời! Con người đa dụng, không phải ở một góc, làm việc bất cứ ở nơi nào!

Tôi mong rằng những bạn đạo Vô Vi càng này càng tu, phát triển, đi đây đi đó để thấy rõ, giữa tâm linh và vật chất phát triển, giữa con người và con người. Đó là kinh sống, các bạn học ngay

trước mặt. Chuyến đi của các bạn, từ trên máy bay, từ chiếc thuyền, từ trên xe lửa, các bạn thấy trí khôn của loài người, đã thành đạt nhiều việc. Ngồi lại với nhau, xây dựng tốt đẹp!

Khôi Vô Vi sẽ hi sinh rất nhiều! Không nghĩ quyền lợi cá nhân nhưng mà nghĩ quyền lợi ích cho chung, xây dựng cho chung, làm thành quả, làm việc cho người kế tiếp được làm. Tu cho người kế tiếp được tu! Đó là nhiệm vụ của người Vô Vi.

Thì các bạn nhìn vào đâu cũng là đẹp! Việc làm nào các bạn cũng không chê! Từ nhỏ cho tới lớn việc nào cũng là hữu ích cho chúng sanh, cho xã hội! Càng làm càng thích thú, càng làm càng vui, càng làm càng cởi mở, không có đòi hỏi quyền lợi cá nhân quá nhiều! Sự đua đòi là sự thất bại! Sự đua đòi là tạo sự mê chấp! Sự đua đòi là tạo khổ cho chơn tâm, không phát triển và

sự hỉ xả cởi mở là chơn tâm được mở, tha thứ thương yêu là vui! Hạnh đó là hạnh Bồ Tát!

Ngày nay các bạn chưa phát triển được, các bạn nghe tôi nói thôi, chùng nào tôi mới được? Nhưng mà các bạn làm rồi các bạn được! Các bạn thấy rằng, ở Việt Nam các bạn nói chùng nào tôi mới có cơ hội lái chiếc xe hơi. Các bà nội trợ, các cô gái ở Việt Nam chùng nào mới có cơ hội lái xe hơi? Các ông mới lái được chứ các bà làm sao lái? Bây giờ các cô các bà ra đây chạy xe ào ào! Thì có cơ hội hành là được hà!

Mà các bạn có cơ hội tu mà không chịu thực hành thì làm sao tiến? Tu là phải hành! Còn tu không hành không có tiến! Chỉ có nói thôi là không có tiến! Không tiến thì nhìn đâu? Bệnh tật tùm lum hết! Là không hành! Mà hành thì không có! Nó thanh nhẹ, không có

gì quan trọng hết! Lúc nào cũng vui! Lúc nào cũng mừng, cho nhân loại được một cái pháp thanh nhẹ để học hỏi!

Ngày hôm nay tôi rất mừng, Vô Vi tôi tu và thực hiện mấy chục năm! Ngày hôm nay có một số người phát tâm ra thực hiện, nhìn là Vô Vi chánh thống, Vô Vi gì cũng quý lắm, ra làm đi, ra hành đi, giúp đời đi, mừng lắm, quý lắm! Bốn tỉ người, làm sao có nhiều người làm mới là tốt! Một người không làm được! Nhiều nhóm nhiều người ra làm được, không rồi người ta sẽ giáo dục. Giữa con người giáo dục con người, con người mới có cơ hội phát triển!

Các bạn chưa làm đạo, chưa thấy sự khổ tâm của đạo! Nhưng mà sau sự khổ tâm của đạo là các bạn mới tiến tới nhiều hơn! Các bạn đem tin lành cho họ, các bạn xây dựng cho họ! Những nhà truyền giáo, những cậu

trẻ như bên Cơ Đốc Giáo, bên Công Giáo, cũng đi khuyên giải người ta, lo đọc kinh này kia kia nọ! Tin Chúa, cũng bị bạc đãi tự nhiên, nhưng mà họ vẫn làm.

Rồi các bạn Vô Vi ra, thấy cái pháp hay muốn đi nói cho người khác, họ cũng chửi trong mặt! Nhưng mà rồi cũng phải nói! Vì Vô Vi là tự động rồi, nó không nói gì hơn là cái mà nó đã làm được! Nó chỉ nói có bao nhiêu đó thôi! Rồi lần lần rồi mọi người ý thức rồi mọi người sẽ truyền với nhau nói! Đó là thực chất, chứ không phải viết ra cuốn sách, liệng rồi người ta biết đâu! Người ta biết mà người ta làm không được! Người ta hành được thì người đó mới là ảnh hưởng thật sự!

Cho nên vạn sự khởi đầu nan, lần lần rồi đi tới, không có gì quan trọng hết, không có gì phải lo âu hết! Chỉ lo nhứt là đuổi được con

ma lười biếng trong bạn đi! Đẹp nó qua một bên thì việc gì cũng giải quyết được hết! Mà còn con ma lười biếng thì nó tạo sự tranh chấp và nó bài tiết độc chất trong cái óc của bạn. Cũng do con ma lười biếng mà nó biện hộ cho đủ thứ hết, nó biện minh đủ thứ hết! Rồi nó làm cho Chủ Nhân Ông bị sa đọa luôn!

Cho nên đúng giờ thiên, đúng giờ ngủ, đúng giờ ăn, đúng giờ làm việc! Cái gì cũng phải giữ đúng thì nó mới yên! Mà lười thôi là nó không yên! Trật tự là quan trọng, lấy món đồ ở đâu phải để lại y chỗ cũ, không có bỏ bậy được, người kế tiếp người ta mới có cơ hội tìm! Cho nên nhiều người nói lý thuyết hay lắm, kêu người ta tu đi, kêu người ta đừng dục nhưng mà nó đi kiếm đường nó dục. Cái đó là tự gạt mình! Cho nên người tu Vô Vi không có tin một người nào hết! Tôi thực hành thì tôi xét tôi thôi! Tôi sửa được tôi thì tôi nhờ, còn tôi không sửa được tôi thì tôi phải chịu! Chứ

tôi không có kêu người khác và tôi không làm! Tôi phải làm, tôi phải sửa, tôi thích cái gì tôi học cái đó, có nạn thì tôi phải chịu, tôi phải gánh, mà tôi phải giữ pháp tôi thiên thì tôi mới giải quyết được!

Con người cái gì kêu bằng đời đạo song tu? Đời đạo song tu mà không dám dấn thân vô bất cứ nẻo hóc nào làm sao mà kêu là đời đạo song tu? Có thử thách mới có cơ hội tiến thân! Không có thử thách không có cơ hội tiến thân! Cứ an thân tự toại, rồi làm ông Phật giả ở thế gian, cho người ta cung phụng, đâu có được! Cái chuyện đó không được, phải thực hành, phải khổ công, phải làm việc, mới có cơm ăn!

Cho nên tôi về với các bạn, bằng tiếng nói! Nhưng mà có dịp nào, tôi cũng sẽ về với các bạn bằng thân xác này! Một lần đến với các bạn tôi cảm thấy các bạn vui nhiều lắm. Cho nên cái sự nhớ nhung đó tôi

không bao giờ quên, luôn luôn, nhiều bạn tranh chấp, tôi cũng đến, tôi thăm, cho gia đình họ vui, cho bạn bè họ vui, cho mọi người vui là tôi mừng rồi. Chớ tôi không phải tới tôi xin cơm ăn, tôi đến với một cách cực nhọc, dành dụm tiền bạc tôi đi, trị bệnh người ta kiếm chút đỉnh tiền, tôi cũng đi thăm! Tới thăm một chút thôi, để cho người ta nhận thức sự thanh nhẹ của người tu và sự nặng trọc của tâm phàm để họ có cơ hội thức tâm hơn! Chứ không phải làm việc cho cá nhân, tôi không cần các bạn cho tôi thanh quang vì tôi đã được trực tiếp!

Tôi mong các bạn thực hành rồi các bạn đi như vậy, đi tới đâu đem sự bằng an, đi tới đâu đem sự vui vẻ cho mọi người! Điều đó là điều cần thiết! Còn đi tới đâu tạo sự bận rộn, lo âu, tranh chấp cho người khác, không nên đi! Ở nhà đi! Cái đó không có lợi! Cái đó là thất bại! Cuối cùng là thần kinh các bạn sẽ bị hư!

Mà các bạn đi đến đâu đem được sự tin vui cho mọi người, nên đi! Mà mọi người tin cậy các bạn, các bạn cố gắng đi!

Cho nên Vô Vi là tự do phát triển! Cái trường thi là trường đời mà thầy các bạn là người mới tu! Người mới tu đều là thầy, mà người chửi bạn cũng là thầy các bạn, chứ không có kẻ thù, thầy! Thương yêu các bạn, xây dựng các bạn, chửi các bạn, mắng các bạn, các bạn chịu nhịn nhục để tu tiến! Chứ không phải chửi các bạn là không phải không có lý do đâu! Có lý do!

Từ nhiều kiếp, nhiều năm, bây giờ tái ngộ trong xây dựng thương yêu, phải cố gắng học hỏi và tiến thân, chứ đừng cho đó là sai, tạo ra sự tranh chấp, khối này ganh với khối kia, khối kia ganh khối nọ là sai, không đúng! Sửa đi! Tâm thân lo sửa là đúng! Rồi rốt cuộc cũng qui hội là anh em một nhà, chung một quả địa

cầu, chung nguyên khí hít thở chứ không có xa được! Không có nói bạn là thở hơi át xít, tôi thở hơi dầu thơm, không có đâu! Cũng một cái nguyên khí thanh nhẹ đó mà thôi, chung sống hòa bình rõ ràng! Cho nên càng tu càng thanh nhẹ, càng tu càng cởi mở, càng tu càng cảm thấy hạnh phúc, thì lúc đó chúng ta mới về xứ sở ta được!

Thức hòa đồng không có, về xứ sở chúng ta còn nghèo khổ làm sao chịu được! Thức hòa đồng không có, không về được! Cho nên các bạn phải sửa tâm thân, đó là điều cần thiết nhất! Tôi nói đây nhưng mà một ngày nào các bạn về xứ sở rồi các bạn thấy tâm thức các bạn thế nào? Tại sao các bạn về không được? Từ đó mình xét, phát triển kỹ thuật tốt đẹp để xây dựng cho mọi người, để mang khí giới tình thương và đạo đức xây dựng trong khối óc của mọi tâm linh, thì lúc đó thế gian mới thái bình được! Con

người ở mặt đất này rất quan trọng, đã biết xây dựng rồi thì mới thật sự đóng góp cho nhân loại ở tương lai!

Còn không biết thực hành và không biết dọn dẹp và không minh chánh được sự thanh trực trong cơ tạng của chúng ta, cũng chỉ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh mà thôi và không có phát triển được! Dùng một cái lý thuyết u ơ và không có phát triển được, rốt cuộc rồi bí không có thoát được! Nói thì hay mà ngồi bàn lại là bí! Không có thoát được! Chỉ có tu trở về thanh tịnh mới có cơ hội thoát được!

Cho nên những gì tôi nhấn nhủ trong dịp đầu năm và những ngày chung hợp của các bạn, bất cứ nơi nào, khắp năm châu, nghe qua những lời tỏ thẽ trong tâm thức của tôi truyền đạt đến các bạn, tôi mong rằng các bạn hiểu lấy các bạn nhiều hơn và chúng ta sẽ thực hành và chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau một cách dễ

dãi trong cái tình thương yêu và tha thứ!

Vui trong thanh tịnh mới là đời đời và vui trong sự ồn ào chỉ có tạm bợ mà thôi! Nhưng mà đời mà chúng ta không chịu chung vui với sự tạm bợ thì làm sao đời nó bước vào đạo được? Vui với tạm bợ mà tạm bợ người ta nhìn chúng ta có một gương mặt khác hơn, thanh nhẹ hơn, sau những cơn tu thiền thanh tịnh! Đó là một cơ hội dẫn thân để đóng góp cho đời bước vào đạo! Chứ các bạn nói tôi người đạo tôi không đi chơi với mấy người đời, không được! Không có đời làm sao có đạo? Mà không có đạo không có đời! Phải hiểu chỗ này! Không có đạo thì đời không nó chỉ có phá hoại thôi! Mà có cái đạo, cái đời nó mới đỡ!

Cho nên các chỗ các nơi các bạn thấy có nhà thờ, có cha, có này kia kia nọ, xây dựng cho xã hội có phần

trật tự và thịnh vượng hơn, rồi các chùa chiền nó cũng vậy, đem lại chúng sanh có cơ hội ăn năn thức tâm hơn! Rồi tất cả các tôn giáo cũng vậy, thể hiện trên mặt đất này cũng là nguyên ý của Thượng Đế, để xây dựng cho tâm linh, muốn đem đạo vào đời, để giúp cho đời sống hạnh phúc hơn, đi xe hai bánh thay vì có một bánh! Hai bánh, một bánh về tâm linh, một bánh về đời! Đó đi xe hai bánh, thay vì đi có một bánh hà!

Một bánh là chỉ có nói chuyện đời sân si tranh chấp! Đi xe có một bánh có ngày lợt xuống hồ luôn, không có phát triển được! Còn đi xe hai bánh nó khác! Tâm linh là đạo rồi đời ! Rồi đời đạo song tu nó mới mở ra, nó mới phát triển tốt đẹp, cho gia cang yên ổn, xã hội tốt lành, bỏ sự tranh chấp, trở về với thực chất của chính mình, vì chúng ta xuống đây tạm có mấy chục năm thôi, mà không lo dọn về thanh tịnh, rồi một ngày nào các bạn bỏ xác các bạn đi đâu? Đi về sự tranh chấp

nữa à? Làm sao chịu nổi! Mấy chục năm tranh chấp rồi có đạt được cái gì đâu? Ngày nay các bạn nói đạt, tôi có căn nhà, có vợ có con, nhưng mà nợ đầy mình mà, các bạn đâu có yên đâu? Nợ vợ nợ con mà nợ luôn cả cái nhà và nợ luôn cả chiếc xe hơi nữa! Đâu có yên mà các bạn không tu? Chỉ có tu các bạn mới trả hết nợ! Các bạn giải thoát, làm một việc cho tất cả các việc! Các bạn tu các bạn ở trong cảnh khổ, rồi các bạn tu giải thoát được, mọi người dòm theo các bạn, noi theo con đường các bạn đi mà tu, để giải thoát, để giải cái nghiệp tâm của họ! Họ cảm thấy cần lấy oán làm ân, lấy sự kích động của đời mà xây dựng cho họ tiến về đạo thật sự hơn, mau chóng hơn, tốt đẹp hơn!

Cho nên mọi người hoàn cảnh tân tiến văn minh về vật chất nhưng mà rốt cuộc cái khổ vẫn mang theo như xưa! Hồi xa xưa thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ, bây giờ thiếu ăn thiếu mặc cũng khổ! Bây giờ nói tôi sống

đèn điện quen rồi mà bây giờ sống đèn dầu lửa tôi chịu không nổi! Nhưng mà rồi rồi nó cũng quen. Phải nhìn lại hồi xa xưa không có được đèn dầu lửa nữa! Chỉ đá với đá chọi nó ra ánh sáng, nhưng mà họ vẫn sống, sống thọ, sống với tự nhiên, sống một trăm tuổi như thường, không có sao! Mà chúng ta càng ngày càng văn minh lại càng giảm thọ, tại sao? Điện thì phải trả tiền điện, nước thì phải trả tiền nước! Nhà thì phải trả tiền nhà, xe hơi phải trả tiền xe hơi, quần áo phải trả tiền, hớt tóc cũng phải trả tiền, nợ đầy mình! Có chỗ nào yên đâu?

Cho nên tôi mang đầu trọc đi khắp thế giới thì họ cũng nhìn tôi, tại sao ông trọc đầu, vì tôi muốn sạch! Chớ một lần hớt tóc phiền lắm, tốn mấy chục đồng, tôi làm gì có mấy chục đồng đi hớt tóc? Tôi lấy cái dao cạo tôi cạo cái nó xong, mỗi ngày tôi rửa nó sạch, không có tốn hao! Không có tốn hao thì không có bận rộn tâm

của tôi! Phải đợi giờ rồi đi tới tiệm hớt tóc, rồi sấy tóc, rồi gì tùm lum đó tốn mấy chục đồng, thiếu nợ đó tôi không muốn thiếu nữa! Tôi hớt cho nó sạch, ăn rau cũng được, ăn gì cũng được, không có đòi hỏi, có thì ăn, không có thì thôi, nhịn cũng xong, chớ không có chủ trương đòi ăn! Chủ trương đòi ăn là trật! Người tu chỉ ầm bụng thôi, ầm một chút là phải lo giải! Ăn một trả mười! Ăn một chút rồi phải lo tu nhiều hơn để giải nó ra!

Bởi vì cái hạnh Bồ Tát của nó đã cho mình ầm no thì bây giờ mình phải đem nó tiến hóa tới sự thanh nhẹ! Đó là nhiệm vụ của con người! Con người đã ác mà cứ nói mình hiền! Nói tôi ăn chay là tôi hiền, đâu có hiền! Ăn chay cũng phải nhai nát nuốt vậy chứ, cũng dữ lắm, đâu có hiền đâu? Nhưng mà cái tâm phải hiền! Hiền là gì? Hiền là phải sáng suốt, phải quán thông, phá mê phá chấp, con người đó mới người hiền! Còn

mê còn chấp người đó không phải người hiền đâu!
Người đó đang bị kẹt, bị khổ mà họ không hay! Đang
bị cột, đang giam họ trong xó mà họ không thấy! Họ
tưởng họ hay lắm, bảnh lắm!

Cho nên ở đời này, có thể lực thì có người ta theo, có
người ta nịnh bợ, người ta bung bít. Nhưng mà các
bạn tu xuất hồn rồi coi những người mà được bung bít
đó họ ngồi ở vị trí nào khi họ chết. Xuống địa ngục thì
thấy họ khóc, khổ ghê lắm, họ uổng cho một kiếp làm
người, không biết xây dựng tâm thân. Còn chúng ta
đây là hi sinh tánh hư tật xấu chúng ta vui! Không có
gì đâu, anh em một nhà hết! Tất cả đều một nhà, càn
khôn vũ trụ một nhà, huynh đệ tử muội một nhà! Tâm
lúc nào cũng nghĩ như vậy, không có cách biệt người
này và người kia! Có của gì của của ta đâu!

Các bạn có kiếm bạc tỷ đi nữa chết cũng không có

ôm bạc tỷ đi theo đâu! Mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng, mùa xuân thì hòa! Đó là chơn lý của ông Trời dạy người ta phải xử dụng khối óc sáng suốt mà lo cho tâm thân! Chớ không phải ông Trời không có dạy! Ông Trời đâu có cần xuống đây nói chuyện nữa!

Những cái nguyên lý của Ngài làm, kích động và phản động, đầy đủ hết trội! Những bài học trong tâm thân mà con người không chịu học, mà đợi ông Trời xuống làm việc cho mình nữa là bê trễ quá rồi! Không có cái vụ đó! Cơ hội rất nhiều mà không chịu học, thì tự hại mình mà thôi, rồi cống cao ngạo mạn, lập địa vị, tưởng ta hay. Tôi được cuốn kinh này là hạng nhứt rồi, nhưng mà kinh trong tâm tôi, tôi không có mở. Cuốn kinh trong tâm tôi, tôi xếp! Tôi đọc cuốn kinh kia hay nhưng mà trong tâm tôi, tôi xếp lại! Tôi mở được cuốn kinh trong tâm tôi mới kinh sống! Kinh đó không bao giờ dẫn sai tôi và đi từ bước một, tiến trong hành trình

rõ rệt!

Một năm lớn, một năm già, tuổi trẻ sẽ lên. Tuổi già xác thân sẽ lụn bại, nhưng mà người già biết tu thì từ già sẽ trở lại trẻ, vui vẻ, thấy phần hồn mình thanh nhẹ, thấy mọi sự an vui chấp nhận, mới thấy rõ thực chất của chính mình. Còn đua đòi theo tướng số, giàu sang phú quý, rớt cuộc ai coi tướng nói mình giàu có thanh nhẹ, tốt, hạnh phúc là thưởng nhiều tiền mà thôi. Nhưng mà không biết cái tiền đó ở đâu có, cũng khổ mới kiếm ra được nhưng mà khen cái là đưa, mà không khen là không đưa, thì đâu có khôn! Giàu mà không khôn thì đâu có phải người giàu thật! Người giàu mà khôn mới người giàu thật!

Người thanh tịnh, sáng suốt, biết tha thứ và thương yêu, người đó mới giàu! Còn người mà không biết

tha thứ và thương yêu, người đó nó nghèo, vì nó sợ!
Nó tham sống sợ chết, nó nghèo chứ nó không giàu!
Tham sống sợ chết, nó tưởng người khác cũng như nó
là nó đem ra những cái luận thuyết tranh chấp.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên